

Zeytin Ağacının Altındaki Çocuk

Barış, Empati ve Umut Üzerine

Evrensel Bir Çocuk Hikâyesi

Betül ÖZLEN ÇIRAK

Zeytin Ağacının Altındaki Çocuk
Betül ÖZLEN ÇIRAK

Kapak ve Görsel Tasarım
Esmâ Nur Ayşe ÇELİK BAŞAK

Mizanpaj
Dr. Enes BAŞAK

1. Basım, Kasım 2025

ISBN
978-625-5689-43-6

Yayınevi
Tenha Yayınları
Alpaslan mah., Besmele sok., no 10,
Nurşen apt., kat 4, daire 10,
Meram/Konya
05386685449
www.kitapincele.net

Baskı
Vadi Grafik Tasarım Ve Reklamcılık Ltd. Şti.
İvedik Org. San. 1420. Cad. No: 58/1
Yenimahalle/Ankara
Tel.: 0312 395 8571
Sertifika No: 47479

YAZAR HAKKINDA

Betül Özlen Çırak, okul öncesi öğretmen, eğitimci, proje lideri ve yazardır. Erken çocuklukta STEM, doğa temelli öğrenme ve değerler eğitimi alanında geliştirdiği özgün projelerle ulusal ve uluslararası düzeyde tanınmıştır. 2025 yılında, yenilikçi öğretim yaklaşımları ve sürdürülebilir eğitim alanındaki çalışmalarıyla "Global Teacher Award 2025" ödülüne layık görülmüştür.

ÖNSÖZ

Bu hikâye, savaşın gölgesinde bile büyüyen sevgiyi anlatır. Meryem'in cebindeki çekirdekler, bir halkın hafızası kadar derin, bir çocuğun kalbi kadar saf. Karpuzun kırmızısı cesareti, zeytinin yeşili umudu, gökyüzünün mavisi barışı temsil eder. Bir araya geldiklerinde, dünyanın her yerinde aynı dile dönüşürler: Yaşamak... Bu hikâye sadece bir çocuğun yolculuğu değildir; aynı zamanda öğretmenin rehberliğinde, her çocuğun kendi içindeki iyiliği keşfetmesinin yoludur. Erdemi fark eden, değeri yaşayan, eyleme dönüştüren her çocuk, dünyayı biraz daha güzelleştirir. Bir gün her çocuk, zeytin ağacının altında karpuz yiyip mavi uçurtmasını gökyüzüne salabilsin diye...

TEŞEKKÜR

Bu kitabı yazarken, her kelimede bir çocuğun gülüşünü, bir ağacın sabrını ve toprağın kokusunu hissettim. Bana her zaman inanan, desteği ile hep yanımda olan aileme ve hikayelerimin ilham kaynağı öğrencilerime teşekkür ederim. Bu kitap, rüzgârın şarkısını duyan, toprağa dokunan ve kalbinde barış tohumları taşıyan tüm çocuklara armağan olsun.

Betül Özlen Çırak

Rüzgârın Şarkısı

O sabah gökyüzü pamuk gibi bulutlarla kaplıydı. Güneş, zeytin yapraklarının arasından süzülüp Meryem'in yüzüne dans eden ışıklar bırakıyordu. Bahçede toprak tazeydi, rüzgâr ince bir şarkı söylüyordu. Meryem, dedesiyle zeytin ağacının altına oturmuş, karpuz dilimlerini afiyetle yiyordu. Karpuzun kırmızı rengi göz alıcıydı, suyu tatlı ve serindi.

Dedesinin elleri toprak kadar sıcaktı, kokusu da aynı toprağı andırıyordu. Her zaman olduğu gibi sakin bir sesle konuştu:

"Zeytin ağacı sabrı öğretir kızım. Kökleri derindedir, rüzgâr estiğinde bile yıkılmaz."

Meryem, dedesinin sözlerini dinlerken elini ağacın gövdesine koydu. Pürüzlü kabuğun altından sanki kalp atışı gibi bir yaşam sesi geliyordu.

Biraz sonra mavi uçurtmasını havaya saldı. Uçurtmanın ipini sıkıca tuttu, gözleri gökyüzündeydi. Uçurtma yükseldikçe rüzgâr da sanki ona eşlik ediyor, bulutların arasında dans ediyordu. Dedesinin yüzünde yumuşak bir gülümseme belirdi. "Bak," dedi, "rüzgâr uçurtmanı taşıdığı kadar senin hayallerini de taşır."

Meryem gözlerini kapattı, rüzgârın şarkısını dinledi. Karpuzun tatlı suyu, zeytinin tuzlu kokusu, dedesinin sesi ve ağacın gölgesi birbirine karıştı.

O an dünyanın bütün sesleri susmuş, yalnızca rüzgârın melodisi kalmıştı.

Meryem o melodiyi kalbine yazdı; çünkü biliyordu, bir gün rüzgâr nereye giderse gitsin, onu o şarkı bulacaktı.

Sessiz Bir Gökyüzü

Bir sabah gökyüzü mavi değil, griydi. Rüzgârın şarkısı susmuş, kuşlar sessizliğe gömülmüştü. Ne zeytin ağacının yaprakları hışırdıyordu, ne de denizden gelen esinti vardı. Her şey birdenbire durmuş gibiydi. Meryem, mavi uçurtmasını eline aldı. "Belki uçurtmam gökyüzünü yine gülümsetir," diye düşündü. Ama dışarı çıktığında rüzgâr artık onu taşııyordu. Uçurtma bir kumaş parçası gibi yere düştü.

Uzaktan dumanlar yükseliyordu. İnsanlar koşuşturuyor, anneler çocuklarını kucaklıyor, pencereler kapatılıyordu. Meryem'in kalbi hızla çarpmaya başladı. Dedesine baktı; dedesi, endişesini gizlemeye çalışan o derin sessizliğiyle, "Evde kal," dedi. Ama Meryem'in ayakları istemsizce bahçeye yöneldi.

Bir gürültüyle yer sarsıldı. Camlar kırıldı, havayı toz kapladı. Renkler silindi, sadece gri kaldı. Meryem gözlerini sıkıca kapadı.

O an dedesinin sesi duyuldu: "Ağaca git kızım! Zeytin ağacına!"

Meryem koştu, nefesi kesilene kadar koştu. Ağacın gövdesine sarıldı. Ağacın kabuğu soğuktu ama güçlüydü. Meryem, ağacın içinden kalp atışı gibi bir titreşim hissetti. "Korkma," der gibiydi. Dünya susmuştu; sadece zeytin ağacının kökü hâlâ toprağa sıkı sıkıya bağlıydı.

Meryem gözlerini kapadı, ellerini toprağa bastı. Toprak sıcak, canlıydı. "Buradayım," dedi sessizce. "Ben de seninle kalacağım."

O anda rüzgâr yine esmedi ama Meryem hissetti. Ağaç, onu dallarıyla sarmıştı. Sanki yeryüzü, küçük bir çocuğu korumak için nefesini tutmuştu.